

[Aksel Larsen.]

undskyldte mig, men det har vi også diskuteret før, og da forsøgte udenrigsministeren med noget, han troede var saglige argumenter, at bevise, at det var Nordkorea, der havde begyndt. Så står jeg op og afslører hele svindelen, at det er falske dokumenter, udenrigsministeren bygger sin argumentation på — og han kom ikke igen. Udenrigsministeren har ikke gjort forsøg på alvorligt at bevise sin påstand om, at det var Nordkorea, der begyndte, og det er forståeligt, for det kan ikke bevises. Derimod kan det modsatte bevises.

Udenrigsministeren taler om ideologierne, der er skyld i spændingen og krigen o. s. v. Udenrigsministeren siger: tænk på Sovjetunionens ideologi. Ja, men det, udenrigsministeren kalder Sovjetunionens ideologi — lad os da bruge det ord, siden han er så forelsket i det, selvom det aldeles ikke dækker —, den er aldeles ikke aggressiv, der er aldeles ikke krigslyst eller angrebslyst eller erobringslyst deri. Udenrigsministeren mener, at han kan bevise det ved at henvise til nogle citater, han har fundet frem af Lenin og Stalin og andre, og såvidt det har været mig muligt i den korte tid, der er gået, siden udenrigsministeren forlod talerstolen, har jeg konstateret, at disse citater er rigtige. Men de beviser bare ikke det, udenrigsministeren mener de beviser. De beviser ikke, at Sovjetunionen planlægger angrebskrig, agter at gå til angreb på andre stater. Det, der tales om i disse citater af Lenin og Stalin, er uundgåeligheden af krig og antagonismen mellem det socialistiske og kapitalistiske system. Men det indebærer aldeles ikke, at man fra Sovjetunionens side har i sinde at begynde krig eller at gå til angreb på Vesteuropa.

Udenrigsministeren siger, at Danmarks kommunistiske parti aldrig har taget afstand fra den slags, og han opfordrer os til at gøre det. Jeg ved ikke, hvad man skal sige, når landets udenrigsminister og lederen af det konservative parti her i landet er så ringe underrettet om partiernes synspunkter. Må jeg have lov til at foreslå den højtærede udenrigsminister at gennemlæse den tale, jeg holdt på partiets landskongres i Odense i pinsen 1938. Den blev af partiet så at sige godkendt som det politiske grundlag for partiets virksomhed. Dér vil ministeren ikke finde noget som helst om, at vi er tilhængere af, at angrebskrig skal begyndes. Må jeg have lov til at henvise til vort partis principerklæring, vedtaget på partikongressen i 1949. Udenrigsministeren kan læse den og vil finde, at dér står netop det synspunkt

nedfældet, at kapitalistiske og socialistiske lande kan leve side om side. Må jeg have lov til at henvise til mangfoldige artikler i den kommunistiske presse, må jeg have lov til at henvise til taler, holdt af ledende kommunister, må jeg have lov til at henvise til den tale, jeg selv holdt på vort partis central-komitémøde den 5. juni i år, hvor jeg netop beskæftigede mig med dette spørgsmål, og hvor jeg netop kom ind på citater af den art, udenrigsministeren her har serveret.

Jeg skal gerne oplyse, hvad jeg sagde ved den lejlighed. Jeg sagde, at for at forstå og drage rigtige slutninger af, hvad Lenin og Stalin har sagt om krigen uundgåelighed o. s. v., må man ikke læse det løsrivet af sammenhængen, men må tage situationen, hvori det blev sagt eller skrevet, i betragtning og sammenholde den med situationen nu. Da Lenin i Sovjetunionens første svage år skrev om krigen uundgåelighed, var kapitalismen ikke svækket gennem en krisefyldt mellemkrigsperiode. Sovjetunionen stod alene og havde endnu dårligt begyndt på den vanskelige genopbygning efter den første verdenskrig og interventionskrigenes år. Dengang var rækken af sejrige 5 års planer ikke en kendsgerning, dengang havde Lenin ikke at gøre med en langt fremskreden, mægtig industristat, som Sovjetunionen er nu. Dengang eksisterede der ikke en række folkedemokratiske lande i Europa, og det kinesiske folk havde ikke taget magten og opbygget folkerepublikken i Kina.

Dengang var kolonifolkenes frigørelseskamp ikke så vidt fremskredet som nu — tænk blot på, hvad der nu sker i Persien, Ægypten o. s. v. Dengang eksisterede der ikke, som der gør nu for første gang i menneskehedens historie, en verdensomspændende organiseret bevægelse for freden, og dengang var de kommunistiske partier i den kapitalistiske verden langt fra så stærke, talmæssigt og ideologisk, som de er nu. Hvis situationen havde været sådan i 1918—19, da Lenin fremsatte den udtalelse, ministeren henviser til, ville Lenin ikke have sagt det på den måde, naturligvis ikke. Så ville han have påpeget, at styrkeforholdet mellem fredens og krigens kræfter giver en reel mulighed for at forhindre en tredje verdenskrig.

Hvad Stalin angår, må jeg have lov til at minde om de talrige udtalelser, Stalin har fremsat efter krigen om mulighederne for de to systemer for at leve fredeligt side om side og kappes. Jeg kan sige, at det er ikke noget nyt synspunkt. Det blev fremsat i det interview, Stalin havde med Roy Howard i 1936, og som jeg allerede har omtalt i dag.